

Brå – brottsförebyggande rådet

Anslag för 2016: SEK 117 590 000

Historia

Brå förstås bäst, liksom det mesta, genom sitt ursprung och sin historia.

Brå bildades 1974 i slutet på den socialdemokratiska hegemonin i Sverige då den demokratiska socialismen skulle byggas och lagstiftningsinflationen tog fart ("Lidbommeriet") och man stod med en splitter ny enkammarriksdag och en regeringsform i vilken man gjort sig av med all gamla påstått förlegade maktdelningsidéer och inbyggda bromsar för att stifta lagar med eftertanke.

Brå skapades för att bistå de rättsvårdande myndigheter som åklagare, domstolar och kriminalvården – som hade klarat sig alldeles utmärkt på egen hand tidigare – med "kunskaps- och metodutveckling" (regleringsbrevet.)

Misstanken är i detta ljus därför inte ogrundad att Brå skapades för att centralmakten skulle kunna politisera och ideologisera nämnda myndigheter genom att styra "kunskapsutvecklingen" åt önskat håll. Detta var, nota bene, tiden då brottslingen sågs som ett offer för sociala omständigheter utifrån vars påverkan brottslingen insjuknat och därför skulle vårdas till bättring snarare än med eget ansvar sona sin skuld för sina handlingar (den s.k. behandlingssideologin ned rötter i 1965 års brottsbalk som sedermera delvis ersattes av en mer "nyklassisk" ideologi med straff som huvudprincip från och med 1977 års utredning "Nytt straffsystem SOU 1977:7).

När sedan den nya centraliserade statsmakten bestämde att Sverige skulle bli multikulturellt (proposition 1975:26) och den tidigare arbetskraftsinvandringen ersättas av den mer idealistiskt färgade asylinvandringen, kom Brå väl till pass för att med relativiseringar och tal om "ökad anmälningsbenägenhet" mota i grind alla förmodat fördomsfulla uppfattningar om de nytillkomnas brottslighet och annat motstånd som kunde tänkas komma från medborgare som var oroliga för var landet var på väg. ("Ökad anmälningsbenägenhet" är f.ö. ett fullständigt obevisbart påstående och därför så lockande att använda för att dämpa oro för en ökad brottsutveckling. Men med tanken på den allmänna kännedomen om polisens tilltagande ineffektivitet så blir det allt orimligare att med någon trovärdighet använda det).

Det är hur som helst svårt att undgå insikten att Brå är en kraftigt ideologiserande myndighet där samhällsvetare med vetenskapliga pretentioner går ut och säger att man efter 2005 – när den senaste analysen gjordes i ämnet migrationsrelaterad brottslighet – inte längre behöver någon statistik om överrepresentation av vissa etniska grupper i olika brottskategorier, trots att det är ett självklart attribut för all vetenskaplig problemlösning *att ju mer kunskap du har om en företeelse desto lättare blir det att förstå och hitta lösningar* på de problem som finns. t.ex. med vissa värderingar gentemot västerländska/svenska kvinnor eller kvinnor generellt inom vissa kulturella grupper i relation till vålds- eller sexualbrott. Men detta vägrar alltså Brå trots att invandringen både ökat i volym och karaktär sedan undersökningen gjordes 2005.

"Det är mycket bättre att ha kunskap om verkligheten än att gissa sig fram, säger den norska invandringsexperten Grete Brochmann." (Expressen 25/2-17) Förstås.

Men: "Jag ser inte i dag att ytterligare en undersökning skulle ha något stort mervärde, säger Stina Holmberg, enhetschef på Brå." (Ibid)

Vidare har Brå uppenbara problem att föra viktig och relevant statistik som kopplar till aktuella och akuta samhällsproblem: ” Den officiella kriminalstatistiken omfattar inte uppgifter om antalet anmälda skjutningar som årligen inträffar i Sverige. ” (Från rapporten Skjutningar 2006 och 2014– omfattning, spridning och skador.) Och varför inte det då, frågar man sig ,inte utan en viss förvåning.

Vi kan således på goda grunder slå fast att Brås kriminologer svårligen kan betraktas som objektiva forskare i jakt efter sanningen och ett optimalt kunskapsunderlag utan *ideologer* som inte har några problem med att mörka den sanning man borde eftersträva att nå. Är detta verkligen värt runt 117 miljoner av svenska skattebetalares pengar? Fråga är uppenbart retorisk. Det måste finnas bättre sätt att ta fram kunskap om brottsligheten i Sverige.

Notera vidare följande angående Brås oförmåga att uppdatera sin statistik med relevanta kategorier:

”Det som enligt polisen och andra källor främst utmärker socialt utsatta områden är brottslighet av ett annat slag, som *inte* [min kursiv] fångas i NTU (Nationella Trygghetsundersökningen). Det rör sig om ordningsstörningar som buskörningar med moped, nedskräpning och narkotikahandel på gatan som drabbar gemene man men också allvarligare brott som inte drabbar gemene man. Det kan också röra sig om brott inom kriminella nätverk, utpressning mot näringsidkare, våldsbejakande extremism och en svart ekonomi [...]. Det torde vara denna typ av brott, som *inte synliggörs i NTU* [min kursiv], bidrar till att en avsevärt högre andel än i övriga områden känner sig otrygga och har lågt förtroende för polisen.”

Det brottsförebyggande arbetet

Som framgår av myndighetens namn så ska Brå förebygga brott. Men man gör det uppenbarligen inte genom en fullständig och uppdaterad statistik, så hur gör man det då? Det blir förstås svårt.

Till att börja med så är en grundförutsättning för att kunna förebygga brott att man lägger alla fakta på bordet. Så sker inte i vissa fall som redogjorts för ovan. Tar man t.ex. den iofs. intressanta och lovvärda ”Skolundersökningen om brott” (rapport 2016:21) som Brå gör ca vart tredje år, så presenteras en hel del intressant statistik (som lika gärna kunde tas fram av andra insatser som SCB) men även här är man selektiv så fort man kommer in på migrationsrelaterade problem. I ett fall visar man t.ex. att nära hälften av de tillfrågade i årskurs nio har begått brott av olika slag (!) men detta relateras inte till geografiska områden och relationen inrikes- och utrikes födda. Eftersom s.k. utsatta områden är tungt brottsbelastade – och även med många unga förövare – så finns det skäl att förmoda att detta även speglas i dessa områdets skolor – vilket vore bra att veta för det brottsförebyggande arbetet, men om detta får vi inget veta av Brå.

Boken *Samverkan i lokalt brottsförebyggande arbete* redogör för hur man ska genomföra den samverkan som regeringen lagt på Brå tillsammans med Polisen och SKL. Boken är en orgie i processgenomförande á la New Public Management med flödes- och organisations-scheman och ett stort fokus på kommunikationsavdelningen men ytterst lite om effektanalyser och praktiska effekter av arbetet. Några belysande citat:

”Ett ökat förtroende för och nöjdhet med polisens och kommunens arbete kan också leda till att fler anmäler brott till polisen eller att fler vågar vittna i rättegångar. Hur man ska arbeta för att uppnå dessa positiva effekter behandlas inte i den här boken.”[...]

”Arbetet med medborgardialog kan ta mycket tid, och berörda parter bör ha uthållighet.”

”Kommunikationsplanen är sedan ett levande dokument som fylls på efterhand och blir ett stöd för kommunpolisen och kommunens samordnare. Till den övergripande kommunikationsplanen upprättas en särskild plan för kommunikationen av medborgarlöften.”

Arbete för en mängd byråkrater inom nämnda myndigheter under åratal framåt tycks således säkrad. Patrik Engellau skulle säga att det välfärdsindustriella komplexet har mutats in ännu en nisch/födkrok.

Denna fokus på processer och torr (ibland ofullständig) statistik istället för effekter är för övrigt genomgående i de rapporter som Brå producerar.

Kommentarer på regeringens instruktionen för Brå (2016:1201)

Redan i första paragrafen stöter man på patrull.

” 1 § Brottsförebyggande rådet har till uppgift att *bidra till kunskapsutvecklingen inom rättsväsendet* och det kriminalpolitiska området samt att *främja brottsförebyggande arbete.*”

Vi har nyss sett att man inte fullt ut bidrar till kunskapsutvecklingen om man inte kan leverera fullständig statistik kring brännande samhällsproblem. Vidare så finns det ingen utvärdering av de positiva effekter som rimligen borde finnas av Brås arbete i någon form sedan dess bildande. Men i avsaknad av detta måste man säga att Brå misslyckats med sin instruktion och bör bara av den anledningen läggas ned/göras om.

Detta betyder att man heller inte kan uppfylla instruktionen att ”ge regeringen, myndigheter inom rättsväsendet och brottsförebyggande aktörer underlag för åtgärder och prioriteringar” (§ 3,2) eftersom man inte förmår skapa ett fullödigt och aktuellt statistiskt material.

Vi finner vidare att det vänsterradikala floskelmaskineriet går på högvarv.

”integrera ett jämställdhets-, barn- och ungdomsperspektiv i sin verksamhet”

”...ska myndigheten redovisa statistik, uppföljningar och analyser med kön som övergripande indelningsgrund.”

På vilket sätt ett ungdoms- och barnperspektiv skiljer sig från sedvanlig och redan förekommande statistik om barn, kvinnor och ungdomar framgår inte. Men det är viktigt med ”perspektiv”. Och varför just ”kön” ska vara övergripande istället för t.ex. socioekonomisk status, etnicitet eller ålder framgår inte heller. Men det är viktigt med ideologiska markörer som låter bra i media – och tilltalar dirigistiska statsråd med en radikalfeministisk agenda.

Problem med invandringsrelaterad brottslighet kallas ”Migrationsrelaterade utmaningar” (ÅR-16). Men en utmaning är något positivt; ett mål att på ett realistiskt sätt med enveten kamp kämpa för att nå. Men en problembild som hängt med i decennier kan knappast med någon seriositet kallas ”utmaning”. Det är snarare ett akut samhällsproblem som inte kan lösas med överslätande floskler.

Brå har ett ”vetenskapligt råd” men detta utses av GD och kan således handplockas utifrån befarade ideologiska synvinklar istället för att det tillsätts av t.ex. universiteten oberoende av Brå, vilket vore en bättre ordning. Kvalitén på detta s.k. vetenskapliga råd (avlönat av Brå) kanske också framgår av att dess medlemmar inte höjt sina röster mot de olika tabun mot invandringsrelaterad statistik som Brå värnat om – se ovan.

Kommentarer kring regleringsbrevet för 2017

Brå ska på regeringsuppdrag genomföra en mängd studier varav många är klart intressanta och visst finns det duktigt folk på Brå men i det jag läst som var klart utifrån instruktion i regleringsbrevet t.ex. ”Socialt utsatta områden” så är trenden klar att man underspelar problemen och lyfter fram de positiva trender man menar finns (*förväntningen att skicka positiva signaler till uppdragsgivaren finns inbyggt i denna typ av myndighet*) med semantiska finter: t.ex. det faktum att man i mycket högre grad är utsatt för brott som egendomsbrott och brott mot person i socialt utsatta områden jämfört med övriga urbana områden – där dock utsattheten för kvinnor ökar – men att denna trend minskar något från en hög nivå i de utsatta områdena beskrivs då som att ”*Utvecklingen [min kursiv] vad gäller utsatthet för brott mot enskild person är således inte sämre i socialt utsatta områden i jämförelse med övriga urbana områden.*”! Här går man alltså från en destruktiv nutidsbild till en där man genom att slå ihop en högre utsatthet för brott i de socialt utsatta områdena (negativt) plus en ökad utsatthet för kvinnor i övriga urbana områden (negativt) till att utvecklingen totalt sett skapar en positiv bild: *de urbana områdena närmar sig de utsatta områdena*, d.v.s. skillnaderna minskar vilket gör att de socialt utsatta områdena så att säga uppgår successivt i de urbana. Skillnaderna blir mindre. Positiv utveckling alltså! Typisk Brå-retorik.

De flesta övriga rapporterna som beställs i regleringsbrevet kommer senare under hösten och vintern och bl.a. rapporterna om grov kvinnofridskränkning, Indikatorer över organiserad brottslighet samt Politikernas trygghetsundersökning (trakasserier och hot mot folkvalda). Det ska det bli intressant att ta del av dessa och se vilken Brå-vinkel som anläggs på dessa brännande ämnen.

Kommentarer till Årsredovisningen

GD Erik Wennerström börjar med att påstå att Brå levererar nyttigt beslutsunderlag för regeringen och myndigheter. Det kan ifrågasättas. Någon kvalitativ utvärdering av den faktiska nyttan finns inte. Vid mejlkontakt med Brås presstjänst gällande rapporter som visar på den brottsförebyggande effekten av deras arbete fick jag till svar rapporten ”Samverkan i lokalt brottsförebyggande arbete (2016)” som beskrivits ovan. I den finns dock bara processarbete beskrivet ingenting om vilken faktisk effekt på brottsligheten detta har.

Vidare lobbar GD i sedvanlig ofantlig sektor-stil på att ”nya utvecklingsområden” ska identifieras (mer pengar och personal) i det att myndighetens makt och inflytande kan stärkas.

Ett mycket allvarligt problem med Brå är deras slagsida och den samhällsvetenskapliga sidan vilken normalt alls inte är särskilt ”vetenskaplig” (i popperiansk mening) utan ofta dryper av ideologi och politisk bias: vid svenska universitet genomgående till vänster: vi vet att postmodern köns- och identitetspolitik är starka inom dagens humaniora inte minst inom den högskola där polisutbildningen finns, alltså Södertörns högskola.

Brås ledning erkänner själva å sid 5 i ÅR-16 att:

”Brås kunskap bygger främst på samhällsvetenskaplig kompetens, vilket gör att myndigheten inte arbetar med utgångspunkt i specialiteter som teknik, medicin, biologi eller psykiatri.”

Vi kan här notera att samtliga discipliner som utesluts från Brås analysarbete är genomgående betydligt mer evidens- och vetenskapsbaserade än de samhällsideologer som Brå arbetar med. Att analyserna därför tenderar att bli både enögda, ideologiserande och bristfälliga ligger i sakens natur.

Här finns utrymme för förbättringar.

Det talas förstås också om ”genusdimensionen” innebärande att man ska fråga sig om män och kvinnor ”behandlas jämställt i domstolen”. Frågan inställer sig: varför skulle domstolarna inte göra det detta förutan? Då hade vi hört om det från advokatsamfundet och andra aktörer för länge sedan. Likhet inför lagen är grundlagsskyddad men man anar här en radikalfeministisk agenda om det elakartade patriarkatet som ska ”avslöjas”. Ytterligare en byråkrati, kostnads- och tidslösande verksamhet ska skapas. Inte seriöst.

Brå har blivit en s.k. JiM-myndighet. Detta innebär ett sedvanligt politiskt korrekt åsidosättande av myndighetens grundfunktion (att skapa relevant och vederhäftig kunskap kring brott) till förmån för kvoteringsstänkande kring kön och ”etnisk- och kulturell mångfald” vilket i grunden är en rent anti-humanistisk verksamhet eftersom en människa med en viss kollektiv egenskap aldrig i någon rimlig mening kan ”representera” andra unika individer med samma ytliga egenskap.

”Bland annat genomfördes två halv- dagsseminarier för alla medarbetare om erfarenheter av JiM-arbete från en annan myndighet samt genus- och normkritik.”

Två och en halv dag av skattebetalarnas pengar som kunde används till något vettigt. Så sorgligt.

Denna postmoderna identitetspolitiska sjuka – för det är precis det det är, en samhällslig patologi – är förstås inte begränsad till Brå utan drabbar alla svenska myndigheter och organisationer där dessa ”förändringspiloter” av naiva och i grunde djupt obildade politiker låter sig luras och pungslås. Här finns väldigt mycket att ändra på för MED – **kultur- och ideologifrågor måste bli mycket mer centrala eftersom de är de som i mycket styr beteenden och beslut** – och defekta ideologier ger destruktiva praktiska resultat.

Practical men, who believe themselves to be quite exempt from any intellectual influences, are usually the slaves of some defunct economist.

John Maynard Keynes, 1936

Or some defunct left wing ideologist...

Förslag till åtgärder för Brå

Brå i sin nuvarande form bör lägga ned. Myndigheten levererar för mycket luft i relation till sitt anslag.

Myndigheten för brottsstatistik MFB

I stället bör det tillskapas en mindre myndighet som enbart ska hålla på med att **sammanställa statistik inom samtliga brottsområden i Sverige** där inga brottskategorier är undantagna (från buskörningar med moped, hot och våld mot räddningspersonal, till gängskjutningar och allt däremellan) och där uppdelningen på gärningspersoner är så detaljerad som möjligt: ålder, kön, geografisk tillhörighet, etnicitet, religion och vad mera som kan vara av värde. Inga ”känsliga” kategorier ska undantas. All tänkbar kunskap ska upp på bordet.

Myndigheten ska i princip bara bestå av högt kompetenta statistiker. Inga ”samhällsforskare”/ ideologer.

Myndigheten ska även **ta fram litteraturlistor på allt som publiceras om brott och kriminologi i och om Sverige.**

Det ska även tillskapas ett statistiskt verktyg som gör det möjligt för forskare att vid varje svensk statistik få upp en motsvarande av de land som har den *lägsta* brottsförekomsten inom nämnda kategori samt den som har den *högsta* (utifrån de länder som kan bedömas ha en seriöst och pålitligt statistikinhämtning). Detta medger en direkt *inblick i best och worst practice* d.v.s. att man kan titta på och försöka analysera vilka samhällsförhållanden som ligger bakom dessa skillnader och dra reforminriktade slutsatser av detta.

Dessa tre funktioner: **statistik, litteraturlistor och jämförande statistik** blir sedan en central källa för forskare, journalister och politiker att hämta data ifrån.

Vill politikerna fortsätta med årliga undersökningar som ”Trygghetsundersökningen” eller den som gäller skolan (som det kan vara en poäng att göra), så kan detta läggas ut på antingen SCB eller upphandlas av opinionsinstitut.

Särskilda fenomen som regeringen vill ha utredda läggs i sedvanlig ordning på en eller flera utredare (SOU).

Kostnad och besparing

Beräknad kostnad för myndigheten beräknas (utifrån nuvarande kostnad hos Brå i årsredovisningen för 2016 för statistisk) ligger runt **25 miljoner/år**. **Besparingen** på nedläggningen av Brå utan kännbar förlust av kunskap (tvärtom) **hamnar således ring 75 % av nuvarande anslag** eller ca 75 miljoner årligen.

Leif VE